

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 826/2021
02.09.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгомира Милојевића, председника већа, Биљане Синановић, Радмиле Драгичевић Дичић, Радослава Петровића и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА и др., због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Горана Стефановића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу К 21/21 од 02.03.2021. године и Вишег суда у Лесковцу Кж1 146/21 од 19.05.2021. године, у седници већа одржаној дана 02.09.2021. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Горана Стефановића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу К 21/21 од 02.03.2021. године и Вишег суда у Лесковцу Кж1 146/21 од 19.05.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу К 21/21 од 02.03.2021. године, поред осталих, окривљена АА оглашена је кривом због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, па је осуђена на новчану казну у износу од 20.000,00 динара, коју је дужна да плати у року од 15 дана по правноснажности пресуде уплатом на означени број текућег рачуна Основног суда у Лесковцу и одређено је да ће суд, уколико окривљена наведену казну не плати у остављеном року, исту заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом, поред осталих, окривљена АА обавезана је да суду на име паушала плати износ од 10.000,00 динара и на име таксе за тужбу и одлуку износ од 1.960,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, док су приватне тужиле АА и ББ ради остваривања имовинско правног захтева упућене на парницу и одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка, настале на име ангажовања стручног лица – адвоката и на име обавезеног вештачења.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу Кж1 146/21 од 19.05.2021. године, одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљених АА и ББ и првостепена пресуда, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљене АА, адвокат Горан Стефановић, због повреде закона из члана 439. тачка 1), 2) и 3) ЗКП и 441. став 1. и 4. и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд утврди да је захтев основан и донесе пресуду којом се побијане пресуде у односу на окривљену АА, преиначавају и окривљена АА, ослободи од оптужбе и обавезе плаћања трошкова кривичног поступка, а затим овој окривљеној досуди трошкове целокупног кривичног поступка и поступка по ванредном правном леку, као и да се извршење правноснажне пресуде одложи.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, је неоснован.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП бранилац окривљене АА у поднетом захтеву истиче да „диспозитив приватне кривичне тужбе“ у делу који се односи на радњу плувања уопште не садржи наводе да је окривљена својим радњама увредила приватну тужиљу и у вези са тим надаље истиче да дело за које је окривљена оптужена по закону није кривично дело.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Одредбом члана 170. став 1. Кривичног законика прописано је кажњавање оног ко увреди другог.

По оцени овога суда, у чињеничном опису радње извршења окривљене АА, датом у изреци првостепене пресуде (а и приватне кривичне тужбе приватне тужиље – окривљене ББ, прецизиране поднеском пуномоћника – браниоца дана 01.03.2021. године и на главном претресу дана 02.03.2021. године), наведене су све чињенице и околности које чине законска обележја кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, због којег је окривљена оглашена кривом правноснажном пресудом. Изрека правноснажне пресуде садржи како објективна обележја, у односу на радњу извршења (...увредила приватну тужиљу...на тај начин што је плунула приватну тужиљу...), тако и субјективна

обележја предметног кривичног дела, која се односе на урачунљивост и умишљај окривљене, усмерен на извршење кривичног дела у питању.

Самим тим, побијаним правноснажним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, на коју се поднетим захтевом браниоца неосновано указује.

Бранилац окривљеног, као разлог подношења захтева истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, због којих је подношење захтева за заштиту законитости дозвољено. Међутим, у захтеву не опредељује о ком се доказу ради и због чега га подносилац захтева сматра недозвољеним, а на коме се по одредбама овог законика не може заснивати одлука суда нити указује на који начин је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити, већ оспорава чињенична утврђења у правноснажној пресуди и полемиче са оценом доказа, што представља повреду члана 440. ЗКП.

Као разлог подношења захтева бранилац истиче и повреду члана 441. став 1. ЗКП, док из образложења захтева произилази да је исти поднет и због повреде чланова 15. став 4., 16. став 2., 419. став 2., 423. тачка 1) и 2), 420., 428. и 440. став 1. и 2. ЗКП, док осталим наводима захтева оспорава разлоге правноснажних пресуда, чиме по оцени овог суда, указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Како повреде наведених одредаба, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, не представљају законом дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, то се Врховни касациони суд у разматрање истих, такође, није упуштао.

Бранилац окривљеног, као разлог подношења захтева за заштиту законитости само формално наводи и повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП, која представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости, али за истакнуту повреду не даје никакво образложење.

Међутим, како Врховни касациони суд правноснажну одлуку и поступак који је претходио њеном доношењу испитује само у оквиру разлога, дела и правца побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости у смислу члана 489. став 1. ЗКП и није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа истакнута повреда закона на коју се захтевом само указује, то се овај суд у разматрање и оцену ове повреде, није упуштао.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгомир Милојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић